

Arrest

nr. 245 101 van 1 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verwerpingsarrest nr. 236 709 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 juni 2020.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij is van Marokkaanse nationaliteit, maar gebruikte eerder een alias (M.K., geboren X, van Tunesische nationaliteit).

Op 26 juni 2015 stelde de politie van Antwerpen een proces-verbaal op ten aanzien van de verzoekende partij nadat zij op heterdaad betrap werd op het bezit van verdovende middelen.

Op 27 juni 2015 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij en op diezelfde dag werd haar een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd.

Op 8 oktober 2016 stelde de politie van de zone Antwerpen een proces-verbaal op ten aanzien van de verzoekende partij nadat zij op heterdaad werd betrap voor de poging tot diefstal van een fiets.

Eveneens op 8 oktober 2016 nam de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij en op diezelfde dag werd haar tevens een administratieve geldboete opgelegd wegens het niet naleven van haar verplichting om België te verlaten.

Op 23 december 2018 stelde de politie van de zone Antwerpen een proces-verbaal op ten aanzien van de verzoekende partij wegens overlast in de Kerkstraat in Antwerpen.

Op 24 december 2018 herbevestigde de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 29 augustus 2019 werd de verzoekende partij veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar voor 9 maanden.

Op 9 oktober 2019 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen en op diezelfde dag werd haar een inreisverbod voor de duur van 8 jaar opgelegd.

Op 14 april 2020 wordt de verzoekende partij veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Op 3 juni 2020 werd de verzoekende partij aangehouden waarbij haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend. Dit is de bestreden beslissing.

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: B.

Voornaam: B.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Ain Zohra

Nationaliteit: Marokko

Gekend in de gevangenis als : M. K. , geboren op X, onderdaan van Tunesië

ALIAS: K. M., geboren op X, onderdaan van Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie/ opsluiting in de gevangenis

- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen/psychotropen : verkoop/ het te koop stellen zonder vergunning (meermaals), feiten waarvoor hij op 29.08.2019 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren voor 9 maand.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 14.04.2020 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidend motief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

De betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar, hem ter kennis gebracht op 09.10.2019.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 27.08.2015, 08.10.2016 en 09.10.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 09.10.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen/psychotropen : verkoop/ het te koop stellen zonder vergunning (meermaals), feiten waarvoor hij op 29.08.2019 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren voor 9 maand.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 14.04.2020 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Gelet op de herhaling van deze feiten, de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorplicht" ingevuld op 04.10.2019, in België te verblijven sinds 3 jaar, niet in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten en niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen; verder verklaarde hij geen duurzame relatie, familie en/of minderjarige kinderen in België te hebben en niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij hier wil werken.

Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen/psychotropen : verkoop/ het te koop stellen zonder vergunning (meermaals), feiten waarvoor hij op 29.08.2019 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren voor 9 maand.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 14.04.2020 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht.

De feiten zijn ontoelaatbaar vermits ze een gevaar betekenen voor de volksgezondheid en de eigen gezondheid en bovendien aanleiding geven tot het ontstaan van randcriminaliteit.

Gelet op de herhaling van deze feitelijke, de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot een nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 27.08.2015, 08.10.2016 en 09.10.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 09.10.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 27.08.2015, 08.10.2016 en 09.10.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 09.10.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Dendermonde en de verantwoordelijke van het gesloten centrum

om betrokkene vanaf 04.06.2020 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum."

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"a) Nopens de schending van art. 7,3° van de Vreemdelingenwet iuncto Art. 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht)

*Art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een reden om het grondgebied te verlaten is:
- wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

1.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Er wordt in casu enkel verwezen naar twee enkele strafrechtelijke veroordelingen, beide n.a.v. lichte feiten waarvoor slechts een beperkte gevangenisstraf werd opgelegd, die bovendien niet worden toegelicht in de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

2.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd, (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering, (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie "openbare orde" door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie "openbare orde" (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

3.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de invulling van de notie "gevaar voor openbare orde".

Meer bepaald kan worden verwezen naar de recente beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag: de relevante overwegingen worden hieronder geciteerd:

"2.2

De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.3

Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aan hef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb.

3.

Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking.

2. *De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.*

3. *Het bestreden besluit wordt vernietigd."*

De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten, (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die een strafrechtelijke veroordeling oploopt, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.

4.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling van verzoeker kan niet ipso facto worden afgeleid dat hij een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit deze veroordeling een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van de strafrechtelijke veroordeling aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De loutere verwijzing naar deze veroordeling vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door haar persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

5.

De strafrechtelijke veroordelingen waarnaar verwezen werd betreft overigens het op bijzonder beperkte schaal verkopen van cannabis.

Bovendien heeft verzoeker een eerste maal een straf gekregen die voor het grootste deel met uitstel werd opgelegd. De correctionele rechter was dus blijkbaar van oordeel dat verzoeker net geen gevaar voor de openbare orde uitmaakte; anders zou hij toch niet een straf grotendeels met uitstel hebben uitgesproken.

Al deze elementen, die duidelijk erop wijzen dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde uitmaken, lijken door verwerende partij zelfs niet in overweging te worden genomen.

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een enkele veroordeling besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.

6.

Een motivering die enkel stelt dat betrokkene een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft nageleefd, doch in tegendeel gebruik heeft gemaakt van zijn recht om zijn situatie te regulariseren om humanitaire redenen, kan nauwelijks blijf geven van een afdoende onderzoek naar de feitelijke situatie.

In de bestreden beslissing wordt immers op quasi automatische wijze een BGV opgelegd.

Door geen afweging te maken tussen de specifieke omstandigheden van de verzoeker en het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen ervan, prima facie op een kennelijk onredelijke wijze en met miskennis van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet gehandeld.

De gebruikte motivering is bijgevolg niet afdoende om het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten te verantwoorden.

b. Nopens de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Door bovenstaande motivering schendt de Dienst voor Vreemdelingenzaken de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Uit de formele beginselen van behoorlijk bestuur kan gesteld worden dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden genomen worden, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen doen en de procedure goed volgen.

Door zich te baseren op wetsartikelen die niet van toepassing zijn op verzoeker schendt zij tevens het motiveringsbeginsel.

De overheid moet haar besluiten goed motiveren: de feiten moeten kloppen en de motivering moet logisch en begrijpelijk zijn.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat volgens haar in casu enkel verwezen wordt naar twee enkele strafrechtelijke veroordelingen, beide n.a.v. lichte feiten waarvoor slechts een beperkte gevangenisstraf werd opgelegd, die bovendien niet worden toegelicht in de bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing kan in casu volgens de verzoekende partij niet als afdoende worden beschouwd. De motivering bevat volgens haar onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde of door haar gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden. Uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling kan volgens de verzoekende partij niet worden afgeleid dat zij zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. De relevante vraag voor de beoordeling of zij een gevaar voor de openbare orde is, is volgens de verzoekende partij inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat zij zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. In casu zijn deze indicaties volgens de verzoekende partij niet aanwezig, minstens worden deze volgens haar niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier. Uit het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling kan volgens de verzoekende partij niet ipso facto worden afgeleid dat zij een gevaar voor de openbare orde zou opleveren. De strafrechtelijke veroordelingen waarnaar verwezen werd betreffen volgens de verzoekende partij overigens het op bijzonder beperkte schaal verkopen van cannabis. Bovendien stelt zij dat zij een eerste maal een straf gekregen heeft die voor het grootste deel met uitstel werd opgelegd. De correctionele rechter was dus volgens de verzoekende partij blijkbaar van oordeel dat zij net geen gevaar voor de openbare orde uitmaakte, anders zou zij de straf niet grotendeels met uitstel hebben uitgesproken. Al deze elementen worden volgens de verzoekende partij door verwerende partij zelfs niet in overweging genomen. Een motivering die enkel stelt dat betrokkene een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft nageleefd, doch in tegendeel gebruik heeft gemaakt van zijn recht om zijn situatie te regulariseren om humanitaire redenen, kan volgens de verzoekende partij nauwelijks blijken van een afdoende onderzoek naar de feitelijke situatie.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu betwist de verzoekende partij dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst erop dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 4 van de voornoemde wet bepaalt wat volgt:

“De bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht is niet van toepassing indien de motivering van de handeling:

- 1° de uitwendige veiligheid van de Staat in het gedrang kan brengen;*
- 2° de openbare orde kan verstoren;*
- 3° afbreuk kan doen aan de eerbied voor het privéleven;*
- 4° afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht”.*

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing onderworpen is aan de formele motiveringsplicht. De aangevoerde schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is aldus niet dienstig.

De bestreden akte omvat verschillende beslissingen, enerzijds een bevel om het grondgebied te verlaten bestaande uit een bevelscomponent en een beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding.

De verzoekende partij bekritiseert enkel de bevelscomponent om het grondgebied te verlaten.

De juridische grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten is artikel 7, alinea 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- 4° wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;*
- 5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang en verblijf gesignaleerd staat in het SIS of in de Algemene Nationale Gegevensbank;*
- 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;*
- 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;*
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*
- 9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;*
- 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, of met toepassing van op 13 januari 2009 geldende bilaterale overeenkomsten tussen de lidstaten van de Europese Unie en België, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;*

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

De Raad stelt vast dat het hele betoog van de verzoekende partij erop gericht is de schending van artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Zij gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing eveneens is gemotiveerd met verwijzing naar artikel 7, alinea 1, 2° en 12°. Daarbij blijkt uit de wettekst van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat de minister of de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven wanneer onder meer toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, alinea 1, 12° van de Vreemdelingenwet (° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is). De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 8 jaar, dat haar ter kennis werd gebracht op 9 oktober 2019. De verzoekende partij betwist dit niet en zulks blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier. Dit inreisverbod werd niet aangevochten en werd noch opgeheven of opgeschort. Het is aldus definitief aanwezig in het rechtsverkeer en het is nog steeds van toepassing. De Raad stelt aldus vast dat dit motief een determinerend motief is, aangezien het op zich reeds volstaat om het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. De overige motieven zijn slechts overtollige motieven. De eventuele gegrondheid van de kritiek ten aanzien van overtollige motieven, kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Met haar betoog toont de verzoekende partij aldus niet aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gemotiveerd is.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij in haar enig middel lijkt te insinueren dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat zij een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken. Ze betoogt dat de verwerende partij haar zienswijze baseert op één enkele veroordeling van de verzoekende partij. Dit klopt niet. De verwerende partij motiveert immers als volgt waarom zij van oordeel is dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt:

"Artikel 7, alinea 1:

(...)

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan verdovende middelen/psychotropen : verkoop/ het te koop stellen zonder vergunning (meermaals), feiten waarvoor hij op 29.08.2019 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 5 jaren voor 9 maand.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 14.04.2020 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De gevolgschade van druggebruik wordt veel te vaak onderschat. Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidendmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak.

Gelet op de herhaling van deze feiten en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

De verwerende partij haalt dus aan dat het om twee verschillende veroordelingen gaat van enerzijds 18 maanden en anderzijds 1 jaar, dat het gaat om misdrijven die een belangrijke overlast voor de samenleving betekenen omdat ze de volksgezondheid ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven zoals diefstallen en geweldplegingen, en dat het financiële voordeel het leidendmotief was van het wederrechtelijk handelen van de verzoekende partij en zij zich niet bekommerde om de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak, en dat het om herhaling van feiten gaat met een belangrijke maatschappelijke impact. De argumentatie van de verzoekende partij dat de verwerende partij enkel naar veroordelingen zou verwijzen om te concluderen dat de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde zou betekenen klopt dus niet en mist feitelijke grondslag. De verzoekende partij maakt bovendien niet aannemelijk dat de motivering van de verwerende partij dienaangaande kennelijk onredelijk zou zijn.

Een schending van artikel 3 van de wet van 9 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU